pealt ůlles wȯttis ja liwast hakkas puhtaks puistama, kukkus toos ride kurro wahhelt wålja, mis need joobnud mehhed omma jalgadega ride wahhele ollid ajanud, ilma, et kegi sedda olleks tahtnud tehha.

Kui suur olli Ado rȯȯm, agga weel surem rȯȯm olli Lenul, kui ta nůůd någgi, et Jurri ilma sůůta olnud ja sedda håbbi nimme ilma sůůta kandnud. Wannamees wȯttis omma tubbakatosi ja låks wallamaeasse ja tahtis seal jålle heaks tehha, mis Jurri ilma sůta kannud.

Kui Ado wallamaeasse sai, ollid teised kȯik jubba koos ja iggamees watis wȯerite Jurri, kui ůhhe sure kelmi peale. Jurri seisis eemalt ja tahtis ette astuda, ennast selletada ja passi palluda. Ka mȯtles iggamees: „saab nåhha, mis tallitaja temmale ůtleb?"

Kui tallitaja Jurrit någgi, tȯusis temma ůlles, wȯttis tosi taskust wålja, langes Jurri kaela ja ůtles: „Wadake minno sȯbrad! siin on mo kaddund toos ja Jurri on sest ilma sůta!" ning råkis sedda leidmist ůlles ja pallus kȯiki neid, kes sel ȯhtul kui toos kaddunud, tånna jålle omma jurest låbbi tulla, kui ka Jurrit, enne kui kojo låhhåwad, sest ta tahtis ůhte iggawest leppitust tehha.

Ȯhto pole tullid wȯerad jålle kokko, roog kanti laua peale, wiina ja ȯllut anti ka. Kȯik istusid laua jure ja Jurri ja Leno ůlles otsa, kui kȯige ausama paika. Wanna issa Ado tȯusis ůlles, wȯttis ȯlle-kanno kåtte ja ůtles: „Siin nåete, minno sȯbrad! ůhte noort pari, kedda ma tånna abbiello wasto kihlan, sest Jurri jååb mulle wåimehheks ja pojaks, ja nenda on temma laimamine otsas, sest ma tunnen tedda lapsest sadik ja ei olle ial temmast santi nåinud egga temma suust tůhja kiitust egga kaddeduse jutto kuulnud, ja pean tedda paljo kallimaks ja armsamaks, kui neid, kes omma warra ja tarkusega endid kiitwad ja agga wannematte warra peale uhked on ja iggal pool teiste silmas pinda nåwad ja ommas silmas palki ei nå!"

Nůůd låksid noordemeeste silmad lahti ja ni mitto kratsisid pead, et Jurri Lenut olli